

Sygn. akt II KK 163/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 czerwca 2015 r.
sprawy **J. S.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 15 grudnia 2014 roku,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 21 sierpnia 2014 roku.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego J. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Ł. uznał oskarżonego winnym popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. i art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzył za nie, odpowiednio, karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a nadto orzekł karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt V Ka .../14, na skutek apelacji obrońcy J. S., Sąd Okręgowy w Ł. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia i przypisanego mu w punkcie 1 wyroku w miejsce sformułowania: „ze Z. S., M. K., którego akta zostały wyłączone do odrębnego

postępowania” wpisał sformułowanie: „z innymi osobami, co do których wyłączono materiał do odrębnego postępowania”, w pozostałej części utrzymując wyrok w mocy.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację na korzyść skazanego wniósł obrońca zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą podniesionego w apelacji zarzutu dotyczącego dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci:

a) zeznań i wyjaśnień złożonych przez Z. S. i bezzasadnego uznania tego dowodu przez Sąd Rejonowy za wiarygodny, przy jednoczesnym pominięciu istotnych okoliczności wpływających na ocenę wartości dowodowej przedstawionej przez niego relacji, w tym w szczególności w zakresie opisu osób, które miały uczestniczyć w uzyskaniu kredytu na zakup pojazdu marki Kia, co wpływało bezpośrednio na ocenę wartości dowodowej depozycji Z. S.;

b) zeznań D. S., w kontekście przeprowadzonej z jego udziałem czynności okazania wizerunku J. S. (która miała miejsce, w sposób sugestywny, w trakcie jego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, tj. okazanie jedynie wizerunków J. S. oraz M. K.) i bezzasadnego uznania przez Sąd Rejonowy tych jego zeznań za wiarygodne, w których rozpoznał oskarżonego J. S., jako osobę, która uczestniczyła w założeniu przez niego działalności gospodarczej;

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak prawidłowego odniesienia się do postawionego w apelacji zarzutu dotyczącego nie odczytania przez Sąd Rejonowy uprzednio złożonych zeznań przez świadka D. S., w czasie jego przesłuchania na rozprawie głównej w dniu 21 sierpnia 2014 r. – mimo, iż na w/w terminie rozprawy świadek zeznawał odmiennie w stosunku do tego co podał we wcześniejszych przesłuchaniach przed Sądem (tj. na rozprawach w dniu 15 października 2013 r. i w dniu 3 kwietnia 2014 r.), co w konsekwencji obligowało Sąd *meriti* w pierwszej kolejności do ujawnienia świadkowi jego wcześniejszych depozycji, a następnie umożliwienia ustosunkowania się przez świadka do ich treści, co w efekcie doprowadziło do pozbawienia się przez Sądy obu instancji istotnego instrumentu pozwalającego na ocenę wartości dowodowej

poszczególnych zeznań D. S. i bezzasadne stwierdzenie przez Sąd Okręgowy, iż odczytanie w/w zeznań byłoby „sztuczną, niepotrzebną czynnością”;

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak rzetelnego odniesienia się do postawionego w apelacji zarzutu dotyczącego pominięcia w kontekście oceny wartości dowodowej zeznań i wyjaśnień Z. S., istotnej części zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym w szczególności w postaci:

a) części zeznań P. W., z których wynikało, iż zachowanie osoby zawierającej z nim umowę nie wzbudziło w nim podejrzeń, co miało choćby znaczenie dla oceny podawanego przez Z. S. faktu spożywania alkoholu bezpośrednio przed udaniem się do komisju;

b) zeznań G. B., z których wynikało wprost, iż oskarżony J. S. nie był jedną z osób, która była obecna w komisji samochodowym w związku z zakupem przez Z. S. pojazdu marki Kia S.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzuty podniesione w kasacji okazały się być jedynie dowolną, pozbawioną podstaw polemiką ze stanowiskiem Sądu odwoławczego. Wszystkie bez wyjątku zarzuty kasacji dotyczyły wadliwej, tzn. niepełnej i powierzchownej kontroli odwoławczej bądź braku prawidłowego, czy też rzetelnego odniesienia się do zarzutów apelacji. Tymczasem analiza wywodów Sądu Okręgowego zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku prowadzi jednoznacznie do wniosku, że kontrola odwoławcza była przeprowadzona w niniejszej sprawie rzetelnie, z wnikliwym i poprawnym odniesieniem się do wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów. I tak, zarzut z pkt 1 kasacji, odnoszący się do dowolnej oceny zeznań i wyjaśnień Z. S. został rozważony należycie na s. 3-4 uzasadnienia, gdzie wskazano powody, dla których zastrzeżenia obrońcy co do dochowania standardów art. 7 k.p.k. są bezpodstawne. Podobnie rzecz się ma jeśli chodzi o zarzut kasacji

dotyczący oceny zeznań D. S. Sąd Okręgowy w rozważaniach na s. 4 uzasadnienia trafnie przyjął, że choć przedmiotowe okazanie nie było wolne od wad, nie miało to decydującego wpływu dla ustalenie stanu faktycznego i rozstrzygnięcia w sprawie, a zatem nie mogło być uznane za przyczyną odwoławczą.

Jeśli chodzi o zarzut nieodczytania zeznań D. S. na rozprawie w dniu 21 sierpnia 2014 r., także tę kwestię Sąd Okręgowy rozważył należycie i poprawnie na s. 5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Zasadnie przyjęto, że skoro świadek jednoznacznie wskazał na rozprawie (k. 242v), które z jego zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym były prawdziwe, zbędne było odczytywanie innych zeznań, co do których świadek podał, że prawdziwe nie były, a złożył je z obawy o swoje bezpieczeństwo.

W końcu niezasadny okazał się też zarzut braku rzetelnego odniesienia się do zarzutu pominięcia przy ocenie zeznań Z. S. depozycji świadków P. W. oraz G. B. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy rozważył te kwestie szczegółowo na s. 5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wskazano tam trafnie, że między zeznaniami przywołanych dwóch świadków a zeznaniami Z. S. nie ma sprzeczności, które wykluczałyby uznanie tego ostatniego za wiarygodnego, co więcej, świadkowie ci częściowo potwierdzają okoliczności wynikające z zeznań Z. S. Rozważania Sądu Okręgowego w tym względzie są logiczne, wnikliwe i przekonujące, skutkiem czego nie można mówić o naruszeniu art. 433 § 2 czy też art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.